

cvetoča kultura, vzorno poljedelstvo in pa krepko razvita obrtnost. Z le-to pa čudno kontrastujejo razvaline nekdanjih viteških gradov, ki jih je vse polno na gričih tod po Turingiji, a njih govornica je jasna: cum tacent, clamant. Otožno se spominja njih prošle slave narodna pesem:

»An der Saale hellem Strande
stehen Burgen stolz und kühn.
Ihre Dächer sind gefallen,
und der Wind streicht durch die Hallen,
Wolken ziehen drüber hin.«

In neka druga pesem veli:

»Auf den Bergen die Burgen,
im Thale die Saale! . .

Železnica po zalski dolini se pri Großheringnu odcepi od glavne proge, ki vodi čez Weimar in Erfurt proti zapadu. Izprovesti mi je bilo le še par kratkih postaj. Pri Dornburgu, malem weimarskem mestecu, me je opozoril ljubezniv Saksonec v malo razumljivem govoru na tri gradove, ki se vzdigujejo na strmi skali; izmed njih je bil severni že za Otona I. cesarski dvorec, a v južnem je bival nekaj časa Goethe. Pozneje sem posetil iz Jene dornburške grajščine ter občudoval krasne terase s prelepimi nasadi (rožami) in čarobnim razgledom; v Goethejevem stanovanju pa mi je postaren zgovoren čuvaj razkazal vse znamenitosti, ki spominjajo na Goethejevo bivanje in ki se po možnosti ohranjujejo, med njimi tudi primitiven klavir — spinet — na katerega je igral Goethe. —

Sledili sta še postajici Porstendorf in Zwätzen, potem pa je izprevodnik zaklical: »Jena!« (Konec prih.)

Pesem.

In ti bori, ki svečano
zvezdam se priklanjajo,
in te zvezde v sinjem etru,
kdo ve, kaj mi sanjajo ...

In prelestne misli moje,
kdo ve, kam mi plovejo —
in ta lepa, mehka čuvstva,
ah, kako se zovejo?

Vida.

